YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kuudes jaosto)
24 päivänä lokakuuta 1996 *

Asiassa C-91/95 P,

Roger Tremblay, Vernantes (Ranska),

Harry Kestenberg, Saint-André-les-Vergers (Ranska),

Syndicat des exploitants de lieux de loisirs (SELL), ranskalainen ammatillinen etujärjestö, kotipaikka Pariisi,

edustajanaan asianajaja Jean-Claude Fourgoux, Pariisi, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Pierrot Schiltz, 4 rue Béatrix de Bourbon,

valittajina,

jossa valittajat vaativat muutoksenhaussaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-5/93, Tremblay ym. vastaan komissio, 24.1.1995 antaman tuomion (Kok. 1995, s. II-185) kumoamista,

vastapuolena:

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään oikeudellinen neuvonantaja Giuliano Marenco ja komissiossa toimiva kansallinen virkamies Géraud de Bergues, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto),

toimien kokoonpanossa: neljännen jaoston puheenjohtaja J. L. Murray, joka hoitaa kuudennen jaoston puheenjohtajan tehtäviä, sekä tuomarit C. N. Kakouris, P. J. G. Kapteyn (esittelevä tuomari), G. Hirsch ja H. Ragnemalm,

julkisasiamies: F. G. Jacobs,
kirjaaja: R. Grass,

ottaen huomioon esittelevän tuomarin kertomuksen,

kuultuaan julkisasiamiehen 20.6.1996 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Tremblay, Kestenberg ja Syndicat des exploitants de lieux de loisirs (jäljempänä SELL) (jäljempänä valittajat) ovat yhteisöjen tuomioistuimeen 24.3.1995 toimittamallaan valituksella hakeneet muutosta EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan nojalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-5/93, Tremblay ym. vastaan komissio, 24.1.1995 antamaan tuomioon (Kok. 1995, s. II-185; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi osittain näiden kanteen, jossa vaadittiin 12.11.1992 tehdyn komission päätöksen (jäljempänä riidanalainen päätös) kumoamista; komission päätöksessä oli hylätty muun muassa Tremblayn ja Kestenbergin valitukset, jotka perustuivat 6 päivänä helmikuuta 1962 annetun neuvoston asetuksen N:o 17, perustamissopimuksen 85 ja 86 artiklan ensimmäinen täytäntöönpanoasetus, (EYVL 1962, 13, s. 204) 3 artiklan 2 kohtaan ja jotka koskivat Société des auteurs, compositeurs et éditeurs de musiquen (jäljempänä SACEM) toimintaa.

2 Riidanalaisen päätöksen 2 artiklassa komissio totesi seuraavaa:

"— — soveltaen [— —] toissijaisuusperiaatetta ja desentralisaation periaatetta komissio ei ryhdy toimenpiteisiin valituksessa ilmenneen perusteella ottaen huomioon sen, että yhteisön etu ei vaadi asian selvittämistä, koska kyseessä olevien menettelytapojen vaikutus on lähinnä kansallinen ja koska useat ranskalaiset tuomioistuimet käsittelevät jo asiaa. — —"

3 Komissio totesi lisäksi päätöksessä, että valittajien asetuksen N:o 17 3 artiklan 2 kohdan nojalla komissiolle tekemät valitukset "hylätään ja asian katsotaan kuuluvan kansallisten tuomioistuinten toimivaltaan" (riidanalaisen päätöksen 14 kohta).

4 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumosi valituksenalaisessa tuomiossa tämän päätöksen perustamissopimuksen 190 artiklan rikkomisen vuoksi siltä osin kuin päätöksessä hylättiin markkinoiden jakamista koskeva väite. Valittajien väite koski sitä, että SACEMin ja muissa jäsenvaltioissa toimivien tekijänoikeusjärjestöjen välillä oli tehty ETY:n perustamissopimuksen 85 artiklan vastaisia järjestelyjä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi kanteen muilta osin ja pysytti siten päätöksen, siltä osin kuin siinä oli hylätty se valitusten osa, jossa väitettiin SACEMin rikkoneen perustamissopimuksen 86 artiklaa.

5 Oikeusriidan tosiseikkojen yksityiskohtien osalta viitataan valituksenalaisen tuomion 1—14 kohtaan.

6 Valittajat vaativat, että yhteisöjen tuomioistuin

1) kumoaa valituksenalaisen tuomion, niiltä osin kuin siinä hylättiin vaatimus riidanalaisen päätöksen sen osan kumoamisesta, jossa asian katsottiin kuuluvan kansallisten tuomioistuinten toimivaltaan;

2) soveltaen EY:n tuomioistuimen perussäännön 54 artiklaa

— kumoaa riidanalaisen päätöksen, niiltä osin kuin siinä hylättiin valitus ja katsottiin asian kuuluvan kansallisten tuomioistuinten toimivaltaan;

— velvoittaa komission antamaan SACEMille tiedoksi ne väitteet, jotka on tehtävä 7.11.1991 annetun kertomuksen päätelmistä, tai toissijaisesti velvoittaa komission jatkamaan asian käsittelyä siitä, mihin se aikanaan jäi, jotta se voisi antaa väitetiedoksiannon samanaikaisesti kyseisen, yritysten välisen järjestelyn tutkimisen kanssa.

3) velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

7 Komissio vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin hylkää valituksen ja velvoittaa valittajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

8 Valituksenalaisen tuomion osittaista kumoamista koskevan vaatimuksensa tueksi valittajat ovat esittäneet seitsemän perustetta. Ensimmäinen koskee sitä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei määritellyt sitä päivää, jolloin asia tuli vireille komissiossa. Toinen koskee sitä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi virheellisesti, että valituksiin liittyi oikeudellisesti uusia seikkoja. Kolmas peruste koskee sitä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei tutkinut komission lausumia toissijaisuusperiaatteen soveltamisesta. Neljäs peruste koskee sitä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei todennut komission syyllistyneen väitettyihin oikeudellisiin virheisiin. Viides peruste koskee sitä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin vääristeli riidanalaisen päätöksen sisältöä. Kuudes

peruste koskee väitettyä ristiriitaisuutta valituksenalaisen tuomion perusteluissa. Seitsemänneksi valittajat väittävät, että koska tietyt komission asiakirjat ovat luottamuksellisia, niitä ei voida toimittaa kansallisille tuomioistuimille, mikä loukkaa hyvän oikeudenhoidon periaatetta.

9 Komissio vaatii, että valitus on jätettävä tutkimatta, ja kiistää valituksessa esitetyt perusteet.

Valituksenalaisen tuomion osittaista kumoamista koskevan vaatimuksen tutkittavaksi ottaminen

10 Komissio väittää ensiksi, että valituskirjelmässä ei mainita yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 112 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaisesti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa käydyn oikeudenkäynnin muita asianosaisia eikä myöskään työjärjestyksen 112 artiklan 2 kohdan mukaisesti sitä päivää, jolloin valituksenalainen tuomio annettiin valittajille tiedoksi.

11 Kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 16 kohdassa, nämä virheet eivät riitä perusteeksi sille, että valitus olisi jätettävä tutkimatta. Yhtäältä asiassa ei ole tullut ilmi mitään sellaista, minkä perusteella voitaisiin päätellä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen käsittelemän asian muut asianosaiset olisivat kärsineet vahinkoa siitä, että heitä ei ole yksilöity. Toisaalta muutosta on haettu muutoksenhakua koskevan määräajan kuluessa, vaikka katsottaisiin, että tämä määräaika alkoi kulua siitä päivästä, kun valituksenalainen tuomio julistettiin.

12 Tämän vuoksi valitus on otettava tutkittavaksi.

Ensimmäinen valitusperuste

13 Valittajat väittävät, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen todetessaan valituksenalaisen tuomion 89 kohdassa, että arvioitaessa sitä valittajien väitettä, oliko komissio käyttänyt väärin harkintavaltaansa erityisesti siksi, että menettely komissiossa kesti epätavallisen kauan, menettelyn komissiossa on katsottava alkaneen vasta silloin, kun valitukset tehtiin komissiolle vuonna 1986, eli menettelyn on katsottava kestäneen kuusi vuotta laskettuna tästä ajankohdasta siihen, kun komissio teki päätöksen vuonna 1992. Valittajat katsovat, että useat samaa asiaa koskevat valitukset liittyivät yhteen siten, että asian on katsottava tulleen vireille jo vuonna 1979 ja että komissio käsitteli siten asiaa neljätoista vuotta.

14 On syytä todeta, että tällä perusteella pyritään riitauttamaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arvio asian tosiseikoista sen kysymyksen osalta, liittyivätkö valittajien komissiolle tekemät valitukset aikaisemmin komissiolle tehtyihin vastaavanlaisiin valituksiin. Yhteisöjen tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan yhteisöjen tuomioistuimeen tehtävässä valituksessa voidaan kuitenkin esittää EY:n perustamissopimuksen 168 a artiklan ja EY:n tuomioistuimen perussäännön 51 artiklan mukaan ainoastaan sellaisia perusteita, jotka koskevat oikeusnormien rikkomista, eikä perusteita, jotka koskevat tosiseikkojen arviointia (asia C-53/92 P, Hilti v. komissio, tuomio 2.3.1994, Kok. 1994, s. I-667).

15 Tämän vuoksi ensimmäinen valitusperuste on hylättävä.

Toinen valitusperuste

16 Valittajat väittävät, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen, kun se totesi valituksenalaisen tuomion 89 kohdassa, että valituksiin liittyi yhteisön oikeuden kannalta uusia seikkoja. Valittajat katsovat, että nämä seikat ovat olleet täysin samoja jo vuodesta 1979, jolloin komissiolle tehtiin ensimmäiset valitukset SACEMin toiminnasta.

17 Myös tältä osin on todettava, että valittajien väitteet koskevat tosiseikkojen arviointia, koska ne koskevat sitä, ovatko tutkittavana olevat seikat säilyneet samanlai-

sina vuodesta 1979. Kuten tämän tuomion 14 kohdassa on jo todettu, valitusperusteena voi kuitenkin olla ainoastaan oikeusnormien rikkominen eikä tosiseikkojen arviointi.

18 Tämän vuoksi toinen valitusperuste on hylättävä.

Kolmas ja viides valitusperuste

19 Kun otetaan huomioon kolmannen ja viidennen perusteen sisältö, nämä perusteet on tarkoituksenmukaista käsitellä yhdessä.

20 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 61 kohdassa seuraavaa:

"kanteen kohteena olevan päätöksen 6—8 kohdasta käy ilmi, että valituksia ei ole hylätty toissijaisuusperiaatteen nojalla, vaan sillä perusteella että yhteisön etu ei vaadi toimenpiteisiin ryhtymistä asiassa."

21 Valittajat väittävät kuitenkin, että komission päätelmien olennaisena ja nimenomaisena perusteena oli toissijaisuusperiaatteen soveltaminen ja että yhteisön etua koskeva peruste oli ainoastaan liitännäinen. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin teki siten oikeudellisen virheen todetessaan, että komission päätös ei perustunut toissijaisuusperiaatteeseen, ja jättäessään tämän vuoksi lausumatta siitä, oliko komissio soveltanut väärin tätä periaatetta. Valittajat väittävät lisäksi, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin vääristeli komission päätöksen sisältöä, kun se esitti epätäsmällisesti riidanalaisen päätöksen toissijaisuusperiaatetta koskevat hyvin yksiselitteiset toteamukset ja hylkäsi tämän epätäsmällisen toteamuksen perusteella esitetyt kanneperusteet.

22 On syytä muistuttaa, että neuvoston asetuksen N:o 17 19 artiklan 1 ja 2 kohdassa säädetyistä kuulemisista 25 päivänä heinäkuuta 1963 annetun komission asetuksen N:o 99/63/ETY (EYVL 1963 127, s. 2268) 6 artiklan mukaisessa 20.1.1992 päivä-

tyssä kirjeessään ja riidanalaisessa päätöksessä komissio totesi, että "soveltaen — — toissijaisuusperiaatetta ja desentralisaation periaatetta" komissio hylkää valitukset "ottaen huomioon sen, että yhteisön etu ei vaadi asian selvittämistä, koska kyseessä olevien menettelytapojen vaikutus on lähinnä kansallinen ja koska useat ranskalaiset tuomioistuimet käsittelevät jo asiaa" (ks. 20.1.1992 päivätyn kirjeen III kohta ja riidanalaisen päätöksen 2 kohta).

23 Vaikka riidanalaisessa päätöksessä viitataankin nimenomaisesti toissijaisuuskäsitteeseen, tätä viittausta on tulkittava ottaen huomioon päätöksen perustelujen muodostama kokonaisuus. Erityisesti riidanalaisen päätöksen 6—8 kohdasta ilmenee, että komissio katsoi asian kuuluvan kansallisten tuomioistuimien toimivaltaan siksi, että yhteisön etu ei vaatinut toimenpiteisiin ryhtymistä asiassa. Komissio perusti näkemyksensä erityisesti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-24/90, Automec vastaan komissio, 18.9.1992 antamaan tuomioon (Kok. 1992, s. II-2223), jossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että komissio voi hylätä tehdyn valituksen tästä syystä.

24 Siten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin saattoi perustellusti katsoa, että komissio ei ollut käyttänyt päätöksensä itsenäisenä perusteena toissijaisuusperiaatetta. Tämän perusteella se ei myöskään vääristänyt riidanalaisen päätöksen sisältöä.

25 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei siten tehnyt oikeudellista virhettä, kun se ei tutkinut viittausta toissijaisuusperiaatteeseen komission päätöksen itsenäisenä perusteena.

26 Tämän vuoksi nämä valitusperusteet on hylättävä.

Neljäs valitusperuste

27 Valittajat väittävät, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen, kun se ei todennut komission syyllistyneen väitettyihin oikeudellisiin virheisiin. Lisäksi valittajat väittävät, että komissio oli käyttänyt väärin harkintaval-

taansa kahdella tavalla, joita ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei tutkinut. Komissio oli nimittäin ensinnäkin todennut nimenomaisesti, että sillä oli hallussaan niin paljon todisteita, että se olisi voinut antaa väitetiedoksiannon. Toiseksi kieltäytyessään hoitamasta tehtäväänsä komissio ei ollut noudattanut perustamissopimuksessa sille asetettuja velvoitteita.

28 Tämän valitusperusteen ensimmäisestä osasta, joka koskee sitä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen, kun se ei todennut komission tehneen tällaisia virheitä, on todettava, että kantajat viittaavat tältä osin perusteluna vain siihen valituskirjelmän osaan, joka koskee riidanalaisen päätöksen kumoamista ja jossa kantajat esittävät, että komissio oli itse parhaassa asemassa ratkaistakseen sen, oliko asiassa kysymys 86 artiklan rikkomisesta. Tässä valitusperusteessa esitetään siten, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen, kun se ei todennut, että käsiteltävänä olleessa asiassa komission olisi pitänyt itse tehdä päätös siitä, oliko SACEM rikkonut 86 artiklaa.

29 Tältä osin on ainoastaan muistutettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi nimenomaisesti, että yhtäältä valittajilla ei olisi oikeutta saada komission päätöstä asiasta, vaikka komissio olisikin sillä kannalla, että tietty toiminta on 86 artiklan vastaista (valituksenalaisen tuomion 60 kohta), ja että toisaalta kansalliset tuomioistuimet pystyvät turvaamaan riittävästi valittajien oikeudet (valituksenalaisen tuomion 68—72 kohta).

30 Tämän valitusperusteen toisesta osasta, joka koskee sitä, että komissio oli käyttänyt väärin harkintavaltaansa kahdella tavalla, joita ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei todennut, on mainittava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin lausui nimenomaisesti näistä kahdesta seikasta todetessaan valituksenalaisen tuomion 91 kohdassa, että komissiolla ei ole velvollisuutta suorittaa täydellistä tutkimusta kaikissa asioissa ja ettei sillä myöskään ole velvollisuutta tehdä kilpailusääntöjen rikkomista koskevaa päätöstä.

31 Tämän vuoksi tämä valitusperuste on hylättävä.

Kuudes valitusperuste

32 Kuudennessa valitusperusteessa valittajat esittävät, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toimi ristiriitaisesti, kun se yhtäältä hyväksyi sen, ettei ollut sellaista riittävää yhteistä etua, että komission olisi pitänyt tutkia valitusten se osa, joka koski perustamissopimuksen 86 artiklaa, ja kun se toisaalta kumosi komission päätöksen sen osan, joka koski 85 artiklan rikkomista. Tällaisen osittaisen kumoamisen seurauksena on nimittäin se, että komission on itse tutkittava ne valittajien väitteet, jotka koskevat SACEMin ja muiden tekijänoikeusjärjestöjen välistä kiellettyä yhteistyötä. Siten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin myönsi näin itse, että näiden valitusten osalta yhteisön etu oli riittävästi kyseessä. Tällaista ristiriitaisuutta on pidettävä 190 artiklasta johtuvan velvollisuuden vastaisena.

33 Tältä osin on todettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumosi osittain riidanalaisen päätöksen sen vuoksi, että päätökseen ei sisältynyt "perusteluita markkinoiden jakamista koskevan valitusten kohdan hylkäämiselle" (valituksenalaisen tuomion 39 kohta). Tämän vuoksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että valittajat eivät voineet tietää päätöksen perusteluista, miksi niiden komissiolle tekemien valitusten kyseinen osa oli hylätty, ja että tällä rikottiin perustamissopimuksen 190 artiklaa (40 kohta). Tällainen päätelmä ei kuitenkaan merkitse sitä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi katsonut, että kansallisten tuomioistuinten sijasta komission tehtävänä on päättää, onko 85 artiklaa rikottu. Siksi ei voida katsoa, että valituksenalainen tuomio olisi ristiriitainen niiltä osin kuin kysymys on valituksiin liittyvästä yhteisön edusta.

34 Tämän vuoksi tämä valitusperuste on hylättävä.

Seitsemäs valitusperuste

35 Valittajat väittävät, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen todetessaan valituksenalaisen tuomion 68—72 kohdassa, että valittajien oikeudet voitiin turvata tyydyttävällä tavalla, vaikka komissio katsoi asian kuuluvan kansallisten tuomioistuinten toimivaltaan.

36 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi nimenomaisesti valituksenalaisen tuomion 69 kohdassa, että mikään ei viitannut siihen, että puolustautumisoikeuksien tai liikesalaisuuksien suojeleminen rajoittaisi sitä, että 7.11.1991 annettu komission kertomus, jossa vertailtiin tekijänoikeusmaksuja Euroopan yhteisössä ja tutkittiin musiikin käyttäjien syrjintää Ranskan markkinoilla, toimitettaisiin kansallisille tuomioistuimille tai että nämä käyttäisivät tätä kertomusta. Valittajien mukaan luottamuksellisuusvelvoitteen vuoksi komissio ei kuitenkaan voi toimittaa kansallisille tuomioistuimille muita käsittelemänsä asian koottuja todisteita. Lisäksi kertomus toimitettaisiin ainoastaan sellaisille tuomioistuimille, jotka tätä pyytäisivät, vaikka tuomioistuimet eivät voi tietää kertomuksen olemassaolosta. Tämän vuoksi komission ja kansallisten tuomioistuinten lojaali yhteistyö ei toteudu tyydyttävällä tavalla, eivätkä valittajat siten voi saada riittävästi oikeussuojaa kansallisissa tuomioistuimissa.

37 On totta, että EY:n perustamissopimuksen 214 artiklan ja asetuksen N:o 17 vastaista on se, että komissio paljastaa luottamuksellisia tietoja, minkä vuoksi komissio voi antaa vain tietynlaisia tietoja kansallisille tuomioistuimille, kun komissio ja tuomioistuimet ovat keskenään perustamissopimuksen 5 artiklassa tarkoitetussa lojaalissa yhteistyössä (ks. asia C-234/89, Delimitis, tuomio 28.2.1991, Kok. 1991, s. I-935, 53 kohta).

38 On syytä todeta, että valittajat eivät ole riitauttaneet ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toteamusta, jonka mukaan luottamuksellisuusvelvoitteen kanssa ei ole ristiriidassa se, että 7.11.1991 annettu kertomus toimitetaan kansallisille tuomioistuimille.

39 Seuraavaksi on todettava, että valittajat eivät kyseenalaista ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kyseisen tuomion 70 kohdassa tekemää päätelmää, jonka mukaan "kansalliset tuomioistuimet voivat — — päättää, ovatko SACEMin tekijänoikeusmaksuja koskevat menettelytavat perustamissopimuksen 86 artiklan mukaista määräävän aseman väärinkäyttöä, — — 7.11.1991 päivättyyn kertomukseen sisältyvien tietojen perusteella — —".

40 Kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 71 kohdassa, valittajat katsoivat itse asiassa, että "(7.11.1991 päivätty) kertomus on olennainen osa oikeudenkäyntiaineistoa, koska se osoittaa selvästi, että SACEMin menettelyt ovat ja ovat olleet määräävän aseman väärinkäyttöä". Tästä voidaan päätellä, että valittajat katsoivat samoin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin, että kansalliset tuomioistuimet voivat arvioida valituksissa esitettyjä seikkoja jo pelkästään niille toimitetun kertomuksen perusteella.

41 Valittajat väittävät myös, että kansalliset tuomioistuimet eivät voi tietää 7.11.1991 annetun kertomuksen olemassaolosta, koska riidanalaista päätöstä ei ole julkaistu.

42 Tältä osin on todettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan kansallinen tuomioistuin voi ottaa yhteyttä komissioon silloin, kun perustamissopimuksen 85 artiklan 1 kohdan tai 86 artiklan soveltamisessa ilmenee erityisiä ongelmia, jotta kansallinen tuomioistuin voisi saada sellaisia taloudellisia ja oikeudellisia tietoja, joita komissio voi niille antaa. Tämä mahdollisuus on mainittu komission ja kansallisten tuomioistuinten välisestä yhteistyöstä ETY:n perustamissopimuksen 85 ja 86 artiklan soveltamisessa 13 päivänä helmikuuta 1993 annetussa komission tiedonannossa (EYVL C 39, s. 6), jossa todetaan, että kansalliset tuomioistuimet voivat saada komissiolta erilaisia tietoja, kuten tilastotietoja, markkinatutkimuksia ja taloudellisia selvityksiä. Lisäksi — kuten komissio on todennut — siitä, että kertomus oli kansallisten tuomioistuinten käytettävissä, oli julkaistu 27.11.1992 lehdistötiedote. Lisäksi kun valittajat toteuttavat oikeuksiaan kansallisissa tuomioistuimissa, mikään ei estä heitä kiinnittämästä näiden tuomioistuimien huomion siihen, että kyseinen kertomus on saatavilla.

43 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei siten tehnyt oikeudellista virhettä todetessaan valituksenalaisen tuomion 68—72 kohdassa, että kansalliset tuomioistuimet pystyvät niiden saatavilla olevan, 7.11.1991 päivätyn komission kertomuksen perusteella selvittämään itse ne tosiseikat, jotka ovat tarpeen sen ratkaisemiseksi, ovatko komissiolle tehdyissä valituksissa mainitut menettelyt perustamissopimuksen 86 artiklan vastaisia.

44 Siten myös tämä valitusperuste on hylättävä.

45 Koska kaikki valitusperusteet, joissa vaaditaan valituksenalaisen tuomion osittaista kumoamista, on hylätty, valitus on hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

46 Työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska valittajien esittämät valitusperusteet on hylätty, valittajat on velvoitettava korvaamaan asian käsittelystä yhteisöjen tuomioistuimessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) Valitus hylätään.

2) Valittajat velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Murray Kakouris Kapteyn

Hirsch Ragnemalm

Julistettiin Luxemburgissa 24 päivänä lokakuuta 1996.

R. Grass G. F. Mancini

kirjaaja kuudennen jaoston puheenjohtaja